

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΠΙΑΔΕΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμαί: 120. Ἐξέ-
λπην δραχ. 66. Τριμηνια δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50·
Ἀμερικῆς δολάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νηι τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνια ἀναλόγως

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1979

ΙΒΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΗΣ - ΜΙΣΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΗΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρα-
μαί ἄρχιου τὴν 1ην οἰουμβρίου μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, ἑκτὸς καὶ ἑβδόμους

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 26 Ἀπριλίου 1941

Ἔτος 65ον

ΔΑΥΤ' Δ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUSHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

— Ἐγὼ φεύγω, εἶπε τέλος.

— Ἀλήθεια, εἶπα, ἀνοίγοντάς του τὴν πόρτα. Εἶναι καλύτερα νὰ τοῦ δίνης.

Τὴν ξανακλείδωσα καὶ γύρισα κοντά στὸν Τζάπ.

— Δοιπόν, αὐτὸ τὸ παιχνίδι παί-
ζεις: ἔκανα. Πάντοτε μοῦ φαίνον-
ταν ὑποπτα τὰ φερόσιμά σου, μὰ
δὲν ἤξερα πῶς εἶσαι ἀνακατεμμένος
καὶ μὲ τὸ Α. Ε. Α.

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφιστήκε
μὰ ἔκφραση ἀγρίου μίσους. Ὑστερα
ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ ἄρχισε νὰ
μὲ βρίζη μ' ἓνα λεξιλόγιο τόσο πλού-
σιο, ποῦ μὲ ἔκανε στ' ἀλήθεια ἐκ-
πλήξη. Δὲν εἶχε, μοῦ εἶπε, καμμία
σχέση μὲ τὸ λαθραῖο Ἐμπόριο Ἀ-
δαμάντων. Διαπραγματευόταν μονά-
χα μὲ τὸν Μόζανγκα κατὰ διαμάντια
ποῦ αὐτὸς εἶχε ἀνακαλύψει σὲ μιὰ
φλέβα ἐκεῖ κοντά.

— Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο: εἶπα,
ἀναφέροντάς του τὰ ἴδια του τὰ λό-
για. Γιατί ὄχι καὶ στρεΐδια μὲ μαρ-
γαριτάρια; Κατέβα κάτω στὸ ποτάμι
νὰ φαρέψης, ἀν σοῦ κάνη κέφι. Ἴσως
νὰ βρῆς καμπόσα ἀπὸ δαῦτα.

Κατάπιε μὲ κόπο τὴ μανία του
καὶ ἄρχισε καινούργια τακτική.

— Πόσα θέλεις νὰ σοῦ δώσω, εἶ-
πε, γιὰ νὰ μὴν πῆς τίποτε; Ἀν θε-
λήσης, θὰ σὲ κάνω πλούσιον.

Ἀπὸ τὰ ποσὰ ποῦ μοῦ προσέφερε
κατάλαβα πῶς τὸ λαθραῖο ἔμπόριο
τῶν διαμαντιῶν τὸν εἶχε κάνει νὰ
κερδίση σημαντικά.

Πῆγα κατὰπῶν του καὶ τὸν ἀρ-
παξα ἀπ' τοὺς ὤμους.

— Εἶσαι ἓνας γέρο ἀχρεῖος, φώ-
ναξα καὶ ἀν ξανανοίξης τὸ στόμα
σου νὰ μοῦ κάνης πάλι μιὰ τέτοια
πρόταση, θὰ σὲ δέσω χειροπέδαρα

καὶ θὰ σὲ κουβαλήσω ἐτοί δεμένο
κατ' εὐθείαν στὸ Πητεραντόρπ.

Κάθησε χάρις καὶ ἄρχισε νὰ κλα-
σουργεῖ σὲ σημείον ποῦ μοῦ πρᾶξενησε
ἀηδία. Δὲν ἦταν παρα ἓνας δυστυ-
χιωμένος γέρος, ποῦ εἶχε ζήσει ὡς
τώρα τίμια τὴ ζωὴ του. Δὲν θὰ μπο-
ροῦσε αἰὰ νὰ ζήσει ἀν ἀτιμάζονταν
τὰ ἄσπρα του μαλλιά. Εἶχε σκεπά-
σει τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του
καὶ ἔδλεπα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μισά-
νοιχτα δάχτυλά του τὰ μικροσκοπι-
κὰ πονηρὰ ματάκια του, ποῦ μὲ
κρυφοκοίταζαν γιὰ νὰ ἴδουν τί ἐν-
τύπωση μοῦ προξενούσαν τὰ λόγια
του.

— Γιὰ κοίταξέ με καλά, κύριε
Τζάπ, τοῦ εἶπα. Δὲν εἶμαι ἀστονο-
μικὸς κατάσκοπος καὶ δὲν εἶναι δική
μου ὑπόθεσις νὰ σὰς καταγγείλω.

Θὰ σὰς κάνω τὴν ἀπόφασή μου
τῶσα ἀπὸ τὴν φυλακή, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ
γίνη μονάχα ἀν ἐβγῆτε τοῦ σπύτου
μου. Ὁ πρῶτος μὲν ἄρτος ἐπὶ τῆς
ὀψοβάλετε ἀπὸ τὸν ἕνθον παρατήρη-
σας καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸν τόπον
ὀπαγορεύσω ἐγὼ ἐνὰ γράμμα γιὰ
τὸν κ. Κρόουλ. Ἐπὶ θὰ τοῦ λέτε καὶ
ἔχετε πιά κουραστεὶ καὶ ἄλλοι καὶ
σεῖς θὰ τὸ γράφετε. Δεύτερος ἄρτος:
Ὅσον κατ' ἄρτος θὰ προξενούσθε ἀδύνη
ἐδῶ θὰ γίνη καὶ ὀψοβάλετε δική
σας μὲ διαμάντια. Ἄν ὀψοβάλετε
ἢ κανέναν ἄλλον ἐπὶ τὸν ἕνθον
ξαναπάτησθ' ἐπὶ καὶ τοῦ ἕνθον
θὰ πᾶτε νὰ κἀτε ἐπὶ τὰς ἑσθῆς
τῆς φυλακῆς τοῦ Πητεραντόρπ γιὰ
τὴν ἑσθῆς. Ὅταν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ
χωριὸν θὰ κἀτε ἑσθῆς ἐπὶ τὸν
στὸν ἕνθον. Ἄν θὰ ἴδωσθ' ἐπὶ τὸν
πρῶτον ἕνθον καὶ κατὰ τὸν
καὶ τὸν ἕνθον καὶ τὸν ἕνθον

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνα παιχνίδι βόλοι ἀπὸ τὸν ἕνθον, ποῦ τὸ παρακολοῦθει μὲ προσοχή
καὶ τὴν ἀποφασὴν τοῦ ἕνθον.

χιλιόμετρα έξω από το Μπλαουβιλ-τεμπεστονφράντνι θά σάς παραδώσω στην άστονομία.

Μ' άκουσε γυρνώντας και μουρμουρίζοντας. Στο τέλος όστόσο δέχθηκε τας δρους μου. Έγραψε το γράμμα που του υπαγόρευσα και το πήρα και τόρριξα μόνος μου στο ταχυδρομείο. Έστερα, το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν ν' αλλάξω σπίτι. Ο Γουώρδλου είχε ένα ελεύθερο δωμάτιο που μου είχε προσφέρει κιάλας από πριν και που τώρα δέχθηκα πρόθυμα. Μετακομίστηκα λοιπόν και πήγα να κατοικήσω μαζί του. Πήρα μαζί μου και τη Ζέετα γιατί δεν ήθελα να την αφήσω πιά περισσότερο καιρό στα χέρια αυτού του βαρβάρου μεθύστακα. Ο Τζάπ πήγε σε κάποιο γειτονικό χωριό και έφερε από εκεί μια βρωμερή άραπίνα για να τον ύπηρετή. Έστερα τόρριξε στο πιστό και τρεις ημέρας στη σειρά είτανε τυφλά απ' το μεθύσι ζητώντας μ' αυτό τον τρόπο να παρηγορηθώ.

Τό ίδιο βράδυ καθόμουν μαζί με τόν Γουώρδλου στην τραπεζαρία και καπνίζαμε την πίπα μας. Μιά ζωηρή φωτιά έκαιγε στο τζάκι, γιατί στο Μπέργκ οι νύχτες είναι ψυχρές. Τη βραδιά αυτή τη θυμάμαι σαν να ήταν χτες έξ αίτίας της παράξενης τροπής που πήρε η άμιλία μας. Ο Γουώρδλου, όπως είπα και άλλοτε, είχε βαλθεί στη μελέτη των διαλέκτων των Κάφρων. Έγώ μιλούσα κουτσά-στραβά τή διάλεκτο των Ζουλοδ και μπορούσα να συνεννοηθώ ή να παρακολουθήσω μιá συνομιλία. Ο Γουώρδλου όμως τις είχε σπουδάσει όλες κατά βάθος. Έπί πλέον είχε διαβάσει τόμους δλόκληρους σχετικούς με την ιστορία των ύθαγενών κι' ήξερε όλα τα κατορθώματα των παλιών βασιλιάδων. Έκείνο τόν βράδυ λοιπόν, καθώς ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του και τραβούσε δυνατές ρουφηξιές από την πίπα του, μου μιλούσε επί ώρες για κάποιον Μονομάτα. Ήταν, καθώς φαίνεται, ένας μεγάλος άφρικανός αυτοκράτωρ, που οι Πορτογάλοι τόν είχαν ανακαλύψει κατά τόν δέκατο έκτο αιώνα. Τό βασιλείο του βρισκόταν κάπως βορειότερα, πρós τόν Μασσονάλαντ, και είχε ένα δλόκληρο βουνό χρυσάφι. Από αυτόν τόν ίδιον δεν έβγαλαν οι Πορτογάλοι και μεγάλα πράγματα, αλλά τούς έμπιστεύτηκε τόν γιό του και τόν έκαναν παπά.

Είπα στο Γουώρδλου πώς ό μεγάλος αυτός βασιλιάς δεν θά ήταν

στην πραγματικότητα παρά κανένας μικρός φύλαρχος που με τόν καιρό είχαν μεγαλοποιηθεί τα κατορθώματά του. Μά ό δάσκαλος διαμαρτυρήθηκε ζωηρά.

— Άπ' ό τι φαίνεται, Δαυίδ, ήταν μεγάλο πρόσωπο. Τό ξέρεις πώς για τολών καιρό θεωρούσαν πώς τά άρχαία έρείπια που βρέθηκαν στη Ροδεσία είχαν φοινικική προέλευση. Σήμερα πιστεύουν πώς τά είχαν κτίσει ύθαγενείς. Άνθρωποι λοιπόν που έχουν κτίσει τέτοια μνημεία δεν είναι δυνατόν να είναι άπλοι φύλαρχοι.

Έστερα η συνομιλία μας πήρε πιά συγκεκριμένη μορφή. Κατά τόν Γουώρδλου έμεις οι λευκοί δεν εκτιμούσαμε τις ικανότητες των μαύρων όσο έπρεπε. Οι Κάφροι χθές άκόμη ήταν μιá φυλή πολεμική με μεγάλη στρατιωτική πειθαρχία. Άν ένώνονταν όλοι μαζί μπορούσαν ν' αποκόψουν τούς λευκούς από τόν δρόμο τής θάλασσας.

Τού άπάντησα ότι ό δρόμος αυτός ήταν εύκολο να ανοιχθώ πάλι. Δέν θάταν παρά μόνον ζήτημα χρόνου.

— Δίχως άλλο, άποκρίθηκε ό Γουώρδλου. Μά για σκέφου τί θά συνέβαινε σ' αυτό τόν μεταξύ. Όλη ή περιφέρεια από τόν Γκάζαλαντ ως τόν Τόνγκαλαντ θ' άπακλείονταν έντελώς. Άν δηλαδή παρουσιαζόταν ένας άρχηγός που να έχη άρκετό κύρος ώστε να ξεσηκώση τούς μαύρους έναντίον των λευκών; μπορούσε να γίνη μιá πραγματική επανάσταση. Δάθε ύπ' όψιν σου πώς άναλογούμε ένας λευκός σε όκτώ με δέκα μαύρους.

— Άν είναι να γίνη κάτι τέτοιο θά τόν μάθουμε άρκετά γρήγορα, ώστε να λάθουμε τά μέτρα μας πριν έκδηλωθώ.

— Χμ, δέν είμαι και τόσο βέβαιος. Αυτόι οι μαύροι είναι πολύ πονηροί και έχουν μυστικά έντελώς άγνωστα σε μάς. Δέν έχεις άκούσει για τήν τηλεπάθεια των ύθαγενών; Μπορούν να μεταβιδάσουν μηνύματα σε μακρινότατες άποστάσεις μόνο με τή σκέψη τους, όπως έμεις τά μεταβιδάζουμε με τόν τηλεγραφο και μάς είναι άδύνατο να τούς έμποδίσουμε αυτού τού είδους τήν επικοινωνία μεταξύ τους. Άν συμμαχούσαν μιá μέρα όλοι μεταξύ τους θά ήταν άξιοι να κρατήσουν τόν μυστικό χωρίς να μπορη κανένας να τούς τόν πάρη. Ο ύπηρετής μου μπορούσε να είναι μέσο σ' αυτούς τούς συνωμότες και δέν θά τώπαιρνα είδηση, ως τήν ημέρα που θά μ' έσφαζε.

— Μά ένα τέτοιο μεγάλο κίνημα

χρειάζεται άρχηγό, είπα. Πού να τόν βρούν; Οι φύλαρχοί τους δέν είναι παρά καλοθρεμμένοι γεροαπαίδες, ξυπόλητοι ντυμένοι με ψηλοκαπελαδοϋρες και παλιές βελάδες, που κατοικούν σε βρωμερά χωριουδάκια.

Αυτό τόν παραδέχθηκε ό Γουώρδλου, αλλά πρόσθεσε ότι μπορούσαν να παρουσιασθούν άλλου είδους άρχηγοί. Είχε διαβάσει μιá μελέτη σχετική με τόν «αίθιοπιανισμό» που οι μορφωμένοι χριστιανοί μαύροι τής Άμερικής είχαν επιχειρήσει να κηρύξουν στην Νότιο Άφρική. Τίποτε, άπολύτως τίποτε δέν θά έμπόδιζε τόν ξεσπάσμα μιáς επανάστασης που θά είχε για κίνητρο δήτην τή θρησκεία.

— Οι Κάφροι άνακατεύουν συχνά τις χριστιανικές θεωρίες και τά ειδωλολατρικά έθιμα, μου είπε. Δέν έχεις παρά να ιδής τί γίνεται στην Άϊτή και στις νότιες έπαρχίες των Ήν. Πολιτειών.

Ο δάσκαλος τίναξε τήν πίπα του κι' έσκυψε πρós τόν μέρος μου, ένώ τόν πρόσωπό του έπαιρνε μιá σοβαρή και άνήσυχη έκφραση.

— Πρέπει να σου όμολογήσω τήν αλήθεια, Δαυίδ, έκανε. Είμαι κυριευμένος από τέτοιο φόβο που δέν μπορώ να σου τόν περιγράψω.

Τά μωπικά μάτια του είχαν πάρει μιá τόσο άνήσυχη έκφραση, καθώς με κοίταζαν, που χωρίς να τόν θέλω, έπειραστήκα.

— Γιατί; ρώτησα. Τί συμβαίνει; Κούνησε τόν κεφάλι του.

— Τίποτε τόν συγκεκριμένο, μά έχω τόν προαισθημα ότι ένα γύρο στα βουνά προετοιμάζεται κάτι σημαντικό. Τόν νοιώθω, τόν μυρίζομαι στον άέρα.

[Άκούουθε!] ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Σάν άλλοτε σ' άνθόπλουμο καράβι τήν Άνοιξη δέν νείρονται όλοι οι τόποι, τώρα πάθος γλυκύτερος άνάβει έδω, στής Δευτερίας τ' άγιο άκροτόπι.

Πλάι στη θλιβερή και δαυλασμένη [Ευφώγη], που τήν ώραία ελευθερία της θάβει, οι Έλληνες, τής φλόγας χαροκόποι, δέν θέλουμε να ζήσουμε σε σκλάβοι.

Κι' αν στη στρατα που πέσαν οι Τρα- [κόσοι] μάς φέρε τής φωτιής τόν πανηγύρι, άδειάζοντας τής Δόξας τόν ποτήρι.

Νέα ζωή ή θυσία μας θά Σου δώση, και σύμβολο θά Σ' έχη όλη ή Οίκου- [μηνή] Έλλάδα των Θεών άγαπημένη!

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΑΡΑΤΣΑ

Άγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ φορά που άκούγονται οι σειρήνες τού συναγερωμού — λέει ό κ. Σπύρος Μελάς σ' ένα χρονογράφημά του — σχηματίζονται δυο ρεύματα τόν ένα πρós τά ύπόγεια, τόν άλλο πρós τις ταράτσες. Είναι αλήθεια. Στα ύπόγεια καταβαίνουν οι φρόνιμοι που θέλουν να φυλαχθούν στις ταράτσες άνεβαίνουν οι... τρελλοί, που δέν αισθάνονται ή παραμερίζουν τόν φόβο, για γά ιδούν, να παρακολουθήσουν, ν' άπολαύσουν, αν θέλετε, τόν θέαμα. Κι' οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι παιδιά, όχι μόνο άγόρια, παρά και κορίτσια. Όσα παιδιά βλέπω ύστερ' από ένα συναγερωμό, και τά ρωτώ που τόν πέρασαν, όλα σχεδόν μου άπαντούν: «Άπάνω, στην ταράτσα! — Κι' ή μαμμά; ό μπαμπάς; πώς σάς άφήνουν; — Τους ξεφεύγουμε. — Μά και σεις;... δέν φοβάσαστε; — Ά, μπά! τόν θέαμα είναι τόσο ωραίο!».

Και μου περιγράφουν μ' ένθουσιασμό τόν «θέαμα» των προβολέων, των πελώριων φωτεινών τόξων που γεμίζουν τόν στερέωμα, που κινούνται, διασταυρώνονται και «βάζουν στην μέση» τόν έχθρικό άεροπλάνο, που τόν βλέπουν έτσι τά πυροβολεία και τόν χτυπούν απ' όλες τις μεριές, και κάποτε τόν ρίχνουν. Έ, αυτό τόν ρίξιμο είναι τόν κορυφωμα τού θεάματος. Προκαλεί και τή χαρά, τόν ένθουσιασμό, σε μιá νίκη. Κι' απ' όλες τις ταράτσες, τά παιδιά κι' οι μεγάλοι που τόν βλέπουν, χοροπηδούν, χειροκροτούν. Ζητωκραυγάζουν. Έπειτα είναι οι πολύχρωμες φωτοβολίδες, σάν πυροτεχνήματα, κι' οι λάμπεις από τις μπόμπες που πέφτουν... εδύχως μακριά. Τελοσπάντων, δταν είσαι στην ταράτσα, ψηλά, βλέπεις, ξέρεις τί γίνεται. Ένώ δταν είσαι στο ύπόγαιο, στο καταφύγιο, δέν άκούεις καλά-καλά ούτε τις κανονιές — έκτός αν είναι πολύ κοντά — δέν ξέρεις, δέν βλέπεις τίποτα, και περιμένεις με άγωνία νάκούσης τις σειρήνες, για να βγής και να μάθης...

Καλά δλ' αυτά, παιδιά μου, αλλά ό κίνδυνος; Γιατ' είναι μεγάλος κίνδυνος να στέκεται κανένας στην ταράτσα, ή στο δρόμο, ένθ τά σμήνη των άεροπλάνων επέρχονται κατά κύματα και τά πυροβολεία τά χτυπούν απ' όλες τις μεριές. Δέν σημαίνει αν ή ταράτσα δέν είναι «στό-

χος» κι' οι μπόμπες πέφτουν μακριά. Τά βλήματα των άντιαεροπορικών πέφτουν κοντά, πέφτουν παντού. Και καθώς διαβάζω στις έφημερίδες, πολλοί σκοτώνονται ή πληγώνονται. Κι' όχι βέβαια απ' αυτούς που καταβαίνουν στα ύπόγεια, στα καταφύγια, άλλ' από τούς άλλους που γυρίζουν στους δρόμους ή άνεβαίνουν στις ταράτσες. Λοιπόν, άξίζει να κινδυνέψη κανένας τή ζωή του για ένα θέαμα, δυο ώραίο και περίεργο κι' αν είναι;

Ο γενναίος βέβαια άφηγητίν τον κίνδυνο, αλλά δταν πρέπη. Όταν τόν άφηγητίν χωρίς λόγο κι' εκεί που δέν πρέπει, δέν είναι πιά γενναίος, είναι άσυλλόγιστος, τρελλός. Γι' αυτό ή ταράτσα ως θεωρείτο, τις ώρες των συναγερωμών, ημέρα ή νύχτα,

πρέπει να καταργηθώ. Σας εξήγησα κι' άλλη φορά πώς έχετε χρέος να φυλάγετε τή ζωή σας για τήν Πατρίδα. Και στο χρέος αυτό πρέπει να θυσιάζετε κάθε σας περιέργεια και κάθε... φιλοθεαμοσύνη. Όχι πιά δυο ρεύματα, κάθε φορά που άκούγονται οι σειρήνες, αλλά ένα και μόνο: πρós τόν όπόγειο, τόν καταφύγιο. Να γίνεσθε και σεις φρόνιμοι και να τόν ακολουθήτε. Η Πατρίδα χρειάζεται τή ζωή σας και τήν άκεραιότητά σας. Δέν λέω βέβαια να φοβάσθε, να τρέμετε, να χάνετε τόν θάρρος σας, τήν ψυχραιμία σας. Άλλ' απ' αυτό, ως τήν τρελλή άφηγησιά και τή χωρίς άνάγκη περιφρόνηση τού κινδύνου, ή άπόσταση είναι μεγάλη...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Άμα πέρασε καμιά ώρα και δέν έγύρισαν, ή κυρία Άρχόντη άρ- χισε νάνησυχώ. Γιατί άργούσαν έτσι; Αυτός ήταν ό γύρος που θάκαναν στο περιβολάκι; Κι' έστειλε τήν ύπηρετρια, τήν Κατίνα, να τούς βρη και να τούς φέρη πίσω άμέσως.

Σέ λίγο ή Κατίνα γύρισε κι' είλε πώς έψαξε όλο τόν περιβολάκι, αλλά ούτε Άγνος Σοφίτσας και Βενιαμίν, πουθενά!

— Ω, δυστυχία μου, έκαμε ή κυρία Άρχόντη. Πού πήγαν; Δέν έρώτησε αν ήταν εκεί και πότε έφυγαν;

- Όχι, κυρία, ποιόν να ρωτήσω;
- Τόν φύλακα.
- Δέν τόν γνωρίζω.
- Να χαθής και σύ, κουτή! Πάω να ρωτήσω, να ψάξω μόνη μου.

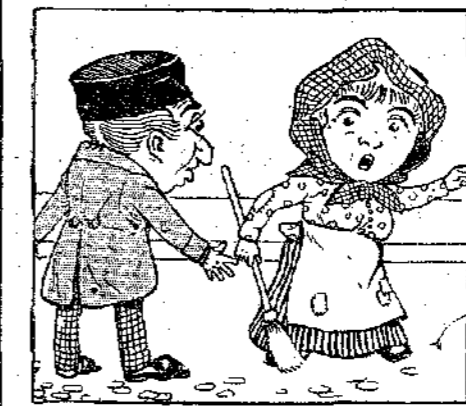
Άλλά ένθ ή κυρία Άρχόντη έτοιμαζόταν να τρέξη κι' έκανε σαν τρελλή, γύρισε στο σπίτι ό κύριος Άρχόντης. Η γυναίκα του τού τά είπα όλα, άνησύχησε κι' αυτός πολύ, και έαναπήρε τούς δρόμους, γυρεύοντας τήν κορούλα του και τόν ύπηρετή.

Ρώτησε πρώτα στο ζαχαροπλαστείο. Ναι, τού είπαν, ή Σοφίκα — τήν έγνώριζαν — που τή συνόδευε ό Βενιαμίν, άγόρασε είκοσι δραχμών καραμέλες. Έστερα πήγε στο περιβολάκι και ρώτησε τόν φύλακα. Ναι, τού είλε κι' αυτός, ένα κοριτσάκι έτσι κι' έτσι, κι' ένας ύπηρετής έτσι κι' έτσι, τριγύρισαν λίγο στο περιβολάκι χωρίς να καθήσουν πουθενά, κι' ύστερα έφυγαν.

— Είναι πολλή ώρα; — Άπάνω από μιá, κύριε. — Κατά που τράβηξαν, είδες; — Μάλιστα, κύριε. Πήσαν εκείνο τόν δρόμο, αντίκρου.

Ο κύριος Άρχόντης άπόρησε. Ο δρόμος εκείνος, που έβγαζε σ' ένα προάστειο, ούτε για περίπατο ήταν, ούτε τίποτα άξιοθέατο παρουσιάζε. Γιατί τόν διάλεξε ό Βενιαμίν; πού ήθελε να πάη τή μικρούλα; Περιέργοι...

Πήρε τόν ίδιο δρόμο και πήγαινε ρωτώντας όποιον έβρισκε. Μά κανένας δέν ήξερε να τόν πληροφορήση. Και πήγαινε, πήγαινε... Έπι-

τέλους απάντησε μιά γυναίκα από τὸ προάστειο, πού ἦταν τὴ ρώτης μὴν εἶδε ἕνα κοριτσάκι κι' ἕναν ὑψηρότη ἔτσι κ' ἔτσι, τοῦ εἶπε :

— Μάλιστα, κύριε, τοὺς εἶδα. Τράβηξαν κατὰ κεῖ και μῆκαν στὸ διαξάδι τοῦ κυρ-Ἡλία. Πηγαίνετε και θά τοὺς βρῆτε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΙ' Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο και τέλος]

Τόση ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ ἀρχοντα πού ἔγινε καλά, και τόση ἡ εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὸν ἐρημίτη πού τὸν γιάτρεψε, πού τοῦ ἔκανε δῶρο τὰ μισὰ του δάση, τὰ μισὰ του κτήματα, τὰ μισὰ του χωράφια. Ὁ ἅγιος ἐρημίτης δέχθηκε τὸ δῶρο και γύρισε πίσω στὴν ταπεινὴ καλύβα του.

Στὸ δρόμο ἔμως, ἐκεῖ πού κοίταζε τὰ δάση, τὰ ποτάμια και τίς λίμνες πού ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς ἦταν δικά του, εἶδε κάτι πού τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀπορία : στὰ δέντρα ἐπάνω ἦταν ἄλλα τόσα πουλιά, στὸ χόρτο γύρω του ἔτρεχαν ἄλλα τόσα ἀγρίμια ἀπὸ πρ'ιν και οἱ λίμνες και τὰ ποτάμια εἶχαν σχεδὸν πῆξει ἀπὸ τὰ πολλὰ φάρια. Πῶς εἶχε γίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα :

Τὴν ἄλλη ἔμως ἡμέρα πρωτ-πρωτὸ ὁ ἐρημίτης εἶδε τὸν ἀρχοντα νὰ ἐρχεται τρεχάτος ἐπάνω στ' ἄλογό του.

— Ἐρημίτη! τοῦ φώναξε. Μοῦ ἔκλεψες ἕλα μου τὰ ζῶα. Δὲν ἀπέμεινε οὔτε ἕνα πουλί, οὔτε ἕνα τετράποδο στὰ δάση μου, οὔτε ἕνα φάρι στὰ ποτάμια μου. Ὅλα τὰ μέζεφες ἐδῶ, στὸ μέρος πού σου χάρισα.

Τότε ὁ ἅγιος ἐρημίτης τοῦ ἀπάντησε.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἀρχοντά μου, ἄς ἀλλάξουμε. Πάρε ἐσὺ τὸ μερίδιό μου, σπου ἔχουν μῆζευτε! ἔλα τὰ ζῶα και νὰ πάρω ἐγὼ τὸ δικό σου.

— Δέχομαι! φώναξε ὁ ἀρχοντας.

Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμη καλά-καλὰ ξεστομίσει αὐτὴ τὴ λέξι και χόπ! χόπ! χόπ! ἔλα τὰ φάρια μ' ἕνα πήδημα βρέθηκαν στὰ ποτάμια και στίς λίμνες πού πήρε τώρα ὁ ἐρημίτης, φρρρρ! ἔλα τὰ πουλιά πέταξαν στὰ δέντρα τὰ δικά του και κλάπ! κλάπ! κλάπ! ἔλα τὰ τετράποδα ἔφυγαν τρεχάτα γιὰ τὰ δάση του κι' ἔτσι σὲ λίγο στὸ μερικὸ τοῦ ἀρχοντα δὲν ἀπόμεινε οὔτε ἕνα ζωντανὸ τοῦ Θεοῦ.

Τρεῖς φορές ἀλλάξαν μερικὸ ὁ ἀρχοντας και ὁ ἀσκητής και τρεῖς φορές ἔλα τὰ ζῶα πῆγαν μαζί με τὸν ἐρημίτη γιὰ τὸν ἀγαποῦσαν και γιὰ τὴν ἠθέλαν νὰ γλυτώσουν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὸν σκληρόκαρδο ἀρχοντα.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ δλοφάνερο

θαῦμα ὁ ἀρχοντας ἔμεινε ἐκστατικός. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε πιά νὰ κυνηγήσῃ στὰ ἐρημωμένα δάση του, τὰ χάρισε ἔλα στὸν ἅγιο ἐρημίτη γιὰ νὰ ζήσῃ ἡσυχος κι' εὐτυχισμένος με τὰ ἀγαπημένα του ζῶα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΥΝ ΙΑΙΘΟΥΛΙΝῆ ΟΥΣΗῆ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ὁ Γκὺ ἐξαφανίστηκε χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησῃ γιὰ τὴ χτυποῦσε κιάλας ἡ καρπάνη γιὰ τὸ γεῦμα και ἔτρεξε νὰ διορθώσῃ κάπως τὴν ἐμφάνισή του. Ἐτοι ἀπάντησε ἡ Δόζια γιὰ λογαριασμό του.

— Γιατί πειράζεις κάθε τόσο τὸν Γκὺ ; ἔκανε παίρνοντας ἕνα ὕφος ἐπιθετικό πού ἀστειό. Ἐσένα δὲν σε κοροῖδεῖται κανεὶς πού γυρίζεις μασκαρεμένος σὲ κίου-μπό μ' ἕνα σχοινί στὰ χέρια.

Ὁ Ντένης ἀπὸ τοῦ ὕφους του ἔριξε τὴ ματιά του σὲ μικροσκοπικὸ αὐτὸ οντάριον πού τολμούσε νὰ τοῦ ἀντιμιλήσῃ. Τὸ ὕφος της, πού ἔμοιαζε σάν θυμωμένον κοκκορίκι, τοῦ φάνηκε φαίνεται πού διασκεδαστικό γιὰ τὴν καταδέχτηκε νὰ της ἀπαντήσῃ :

— Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Γκὺ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ ὑπερκασιθῇ τὸν ἑαυτὸ του μόνος του. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τοῦ κἀνῃ ἐσὺ τὸ δικηγόρο σπου τίς προάλλες.

Και ζαρώνοντας κάπως τὰ φρύδια του, συνέχισε :

— Και μιά και τῶρερε ὁ λόγος πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶναι ἡ πρώτη φορά πού με εἶπε κάποιος ἀνανδρῶ. Ἐχσεις τύχη πού ἦσουν κορίτσι . . . ἄλλοιως θὰ σοῦδειχνα ἐγὼ.

Και με τὰ λόγια αὐτὰ ἔκανε μεταβολὴ και ἀπομακρύνθηκε σφυρίζοντας, ἐνῶ ἡ Δόζια, με τὴ λεπτὴ διαίσθησή της ἔνοιωσε πῶς ὁ Ντένης εἶχε αἰσθανθῇ ἀρκετὰ βαθεῖα τὴν προσβολὴ και ἀπὸ μέσα της καμάρωνε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Δόζια και ὁ Γκὺ πῆγαιναν στὸ σαλονάκι γιὰ νὰ ετοίμασουν τὰ μαθήματά τους. Τρεῖς φορές τὴ βδομάδα ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ ἐρχόταν και τοὺς ἔκανε μάθημα. Στὰ μαθήματα αὐτὰ ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἰδροκοποῦσε ἀληθινὰ γιὰ τὴν ἀ-

φάνταστὴ ἢ ἀφηρημάδα και ἡ ἀπάθεια τοῦ Γκὺ. Ἀπεναντίας ἡ ἐπιμέλεια και ἡ ἐξυπνάδα τῆς Δόζιας τὸν εἶχαν ἐνθουσιάζει και εἶχε πει στὸν Μάνο :

— Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶναι βέβαια πούλ πίσω γιὰ τὴν ἡλικία του ἀλλὰ δείχνει τῆσῃ προθυμία, τῆσῃ καλὴ θέλησῃ, ὥστε ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ κερδίσῃ τὸν καιρὸ πού ἔχασε.

Ἐτσι κι' ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ἡ μικροῦλα βρισκόταν σκυμμένη πᾶνω ἀπὸ τὸ τετράδιό της κι' ἔγραφε τὴν τεχνολογία της, ἐνῶ ἀντίκρυ της ὁ Γκὺ σιγοτραγουδοῦσε ζωγραφίζοντας διάφορα σχέδια ἐπάνω στὸ τετράδιό του τὸν μαθηματικῶν. Ἡ Δόζια κάθε τόσο με χαμηλὴ φωνὴ τὸν μάλλονε κι' ὕστερα συνέχιζε τὴ μελέτη της.

Ὁ Βίκτωρ πού διαβάσει ζαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα παρακολουθοῦσε ἐλῆ αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ὅταν τελείωσαν ἐπιτέλους τὰ γραψίματά τους τὰ δύο παιδιὰ σηκώθηκαν. Ὁ Γκὺ πετώντας σπου τύχη τὸ τετράδιό του και τὰ μολύβια του ἔφυγε χοροπηδώντας, ἐνῶ ἡ Δόζια τακτοποιοῦσε με προσοχὴ τὰ δικά της σ' ἕνα συρτάρι.

Ὁ Βίκτωρ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσῃ του.

— Μοῦ φαίνεται περιεργο πῶς ἐσὺ πού εἶσαι τόσο ἐξυπνη δὲν σοῦ ἀρέσει νὰ κἀνῃς συντροφιά με κανέναν ἄλλον, παρὰ μονάχα με αὐτὸ τὸν χαζὸ τὸν Γκὺ; τὴν ρωτᾶει χωρὶς καμμιὰ προετοιμασία.

Ἡ μικρὴ ἀναψε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Τὸν λέςε χαζὸν ἐπειδὴ δὲν τὸν καταλαβαίνετε, ἔκανε. Δὲν εἶναι καθόλου χαζός, μόνο εἶναι διαφορετικός ἀπὸ τοὺς ἄλλους και σάν μεγαλώσῃ θὰ κἀνῃ πράγματα πού θὰ τὰ χάσετε ἔταν θὰ τὰ ἰδῆτε!

Ὁ Βίκτωρ φάνηκε παραξενεμένος. Ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ, μὰ δὲν εἶπε τίποτε και ξαναπαίρνοντας τὸ βιβλίο του κάθισε πάλι στὴν πολυθρόνα. Ἡ Δόζια ἔμως, πού τὸν παρακολουθοῦσε, παρατήρησε ὅτι δὲν διάβαζε, μὰ εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα σ' ἕνα σημειο και φαινόταν πού σκεπτικῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ Μάνος και καθὼς τοῦ μίλησε, τὸν ἔκανε νὰ ξαφνιασθῇ :

— Πῆγαινε νὰ φωνάξῃς τὰ παιδιὰ, τοῦ εἶπε βιαστικά. Ὁ κ. Φοντανὲ με εἰδοποίησε πῶς θὰ ἔρθῃ νὰ με ἰδῇ γιὰ ἐκεῖνο τὸ ζήτημα τοῦ μεσοτόχου. Ἐσεῖς θ' ἀναλάβετε νὰ περιποιήθῃτε τὰ κορίτσια και ἡ Δόζια θὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Σὲ λίγο ἦρθαν και τ' ἄλλα ἀγόρια

ἔξω φρενῶν πού τοὺς χάλασαν τὴν ἡσυχία τους. Ὁ Γκὺ εἶχε κατεβαμέννα μάτια και ὁ Ντένης διαμαρτυρόταν με ἔλας του τίς δυνάμεις.

— Πάλι τὰ Φοντανάκια ; Πότε θὰ πάφουν ἐπὶ τέλους νὰ μᾶς ἐρχονται ; Νὰ τίς γνωρίσῃς, Ντουντού, και νὰ μοῦ πῆς ἂν δὲν ἔχω δίκιο. Εἶναι ἔλα σκέρτσα και καμάρια και δὲν κἀνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κοιτάζονται ἔλα ὦρα στούς καθρέφτες. Στὸ τραπέζι ἔλα δὲν ἔχουν πού ἄλλοῦ νὰ κοιταχθοῦν, καθρεφτίζονται στὰ κουτάλια τῆς σούπας. Ἐνοῖα σου και θὰ τοὺς κἀνω ἐγὼ νὰ μὴν ξαναπατήσουν πιά τὸ πόδι τους ἐδῶ μέσα.

— Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ κἀνῃς καμμιὰ χοντράδα, σούτησε, ὁ Βίκτωρ πού ἦταν πού μαλαωμένος κάπως.

— Ἐνοῖα σου και θὰ φερθῇ ὅπως πρέπει, ἀπάντησε ὁ Ντένης κλείνοντας τὸ μάτι.

Κι' ἀλήθεια, ἔταν ἡ οἰκογένεια Φοντανὲ παρουσιάστηκε με τρία ἀγόρια φέρθηκαν με ἔλας τοῦσ τυπούς και φίλησαν ἱπποτικῶτα τὸ χέρι τῆς κυρίας. Ἦταν μιά γυναίκα χοντρή και ἀρκετὰ πρόστυχη, πού τὸ εἶχε πάρει κατὰκαρδα τὸ διτ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ζῇ στὴν ἐπαρχία και προσπαθοῦσε τοῦλάχιστον νὰ γνύεται κι' αὐτὴ και νὰ γνύνη και τὰ πέντε κορίτσια της σάν νὰ κατοικοῦσαν στὴν πιδ κοσμικὴ μεγαλόπολι. Τοὺς ἔραβε χειμῶνα—καλοκαίρι ἔλας τριανταφυλλιά φορέματα με βλοῖς γαρνιτούρες, τελείως ἀκατάλληλα γιὰ τὴν ἐξοχὴ πού τίς ἔκαναν νὰ μοιάζουν σάν κοῦκλες.

— Δὲν θέλετε νὰ κἀνετε ἕνα μικρὸ γῦρο με τίς δεσποινίδες και νὰ τοὺς δείξετε τὸ κτήμα ; πρότεινε ὁ Μάνος σ' ἀδέλφια του.

— Πούλ εὐχαρίστω! φώναξε ὁ Ντένης με μιά προθυμία κάπως πούλ ὑποπτη.

Και παραλαμβάνοντας τὰ πέντε Φοντανάκια της κατέβασε στὸν κῆπο με βῆμα στρατιωτικὸ, ἐνῶ αὐτὲς ἔτρεχαν λαχανιασμένες ἀπὸ πίσω του γιὰ νὰ τὸν προφτάσουν.

— Δὲν ξέρετε ἔλας τὸν λαχανόκηπό μας ; ἔκανε ὁ Ντένης ἀνοίγοντας τὸ βῆμα του. Ἐδῶ ἔχομε τίς ἀγκινάρες, ἐδῶ τὰ φασόλια, ἐδῶ τὰ μπιζέλια, ἐδῶ τίς ντομάτες.

Κι' ἀφοῦ τοὺς εἶδει ἔλα τὰ κηπουρικά, χωρὶς καμμιὰ ἐξαιρέσῃ, τίς

πέρασε στὸν δεινρόκηπο, ὕστερα στὸν ἀνθόκηπο, και τέλος στὸ φυτώριο. Κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ καλοκαιρικὸ ἥλιο τὰ πέντε Φοντανάκια τὰ καμάρια γίνονταν μελιτζανιά, μὰ ὥστόσο γιὰ νὰ φανοῦν εὐγενικῆς ἔδειχναν με κάθε τρόπο τὸ θαυμασμὸ τους.

— Τώρα πάμε νὰ ἰδοῦμε και τὰ πουλερικά, εἶπε ὁ Ντένης περπατώντας πιδ γρήγορα ἀκόμη.

— Και τώρα φαντάζομαι πῶς θὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν πούλ και οἱ σταῦλοι μας.

Τὰ Φοντανάκια, ἡ μιά πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔτρεχαν λαχανιασμένες ἀπὸ πίσω του. Στὸ τέλος ὁ ξαναγός τους τοὺς πρότεινε ἕνα περίπατο με

— Δὲν ξέρετε ἔλας τὸ λαχανόκηπό μας ; ρώτησε ὁ Ντένης. (Σελ. 165, στ. α').

τὴ βάρκα στὸ ποταμάκι πού ἔτρεχε στὸ κάτω μέρος τοῦ κτήματος. Ὁ Βίκτωρ πήρε σὲ μιά βάρκα τὴ μικρότερη ἀπὸ τὰ κορίτσια μαζί με τὴ Δόζια και με τὸν Γκὺ και ὁ Ντένης ἀνέλαβε νὰ πάρῃ στὴ δικὴ του τίς τρεῖς ὑπόλοιπες. Μπήκε λοιπὸν πρῶτος μες στὴ βάρκα και με ἔλα τὴν εὐγένεια ἀπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τίς νεαρῆς δεσποινίδες νὰ περάσουν.

— Ὡ, φοβάμαι, ἔκανε με νᾶζι μιά ἀπὸ τίς τρεῖς ἀδελφῆς, ἀνασηκάνοντας τὴν τριανταφυλλιά της φούστα.

Οἱ ἄλλες ἔκαναν τὸ ἴδιο. Ἐστρίψαν τὰ μούτρα τους και με χίλια σκέρτσα πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν κουραστὴ τῆς βάρκας.

— Δὲν μπαίνουνε μ' αὐτὸ τὸ τρόπο, τίς προειδοποίησε ὁ Ντένης.

— Ἐτσι, ἔτσι, δὲν μπορούμε ἔλας.

Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ δοκίμασαν νὰ πατήσουν και τὸ ἄλλο τους πόδι, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τους ἡ βάρκα ἔγειρε μονόπαντα και βρέθηκαν ξαφνικά κι' οἱ τρεῖς τους βουτηγμένες στὸ νερὸ ὡς τὰ γόνατα.

Ὁ Ντένης χάρις στὸ ἀνάστημά του δὲν εἶχε βραχεῖ παρὰ μονάχα ὡς τοὺς ἀστραγάλους. Τίς βοήθησε λοιπὸν μιά μιά νὰ βγοῦν ἔξω σῶες και ἀδλαβεῖς, ἀλλὰ με τὰ ὠραία τους τριανταφυλλιά φορέματα βρεγμένα και μουσκεμένα. Ἐκανε πολλὴ ζέστη, δὲν ὑπῆρχε φόβος οὔτε γιὰ σναῖ, και μόνο ἡ κοιταρῆ τῶν νεαρῶν δεσποινίδων εἶχε ἀρκετὰ στραπατσιαστῇ, γιὰ τὴν φορέματά τους ἔσταζαν ἀκόμη ἔταν τίς εἰδοποίησαν νὰ περάσουν στὸ μπουφέ.

— Θέλετε βουσινάδα ; λεμονάδα ἢ παγωμένη μύρα ; ρωτοῦσε ἡ Δόζια μ' ἔλα τῆσ τὴν εὐγένεια προσπαθώντας με τοὺς καλούς της τρόπους νὰ διορθώσῃ λίγο τὸ κέφι.

— Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα ἕνα φλυτζάνι κρύο τσάι, ἀπάντησε τὸ μεγαλύτερο Φοντανάκι, νομίζοντας πῶς αὐτὸ ἦταν πιδ ἀριστοκρατικό.

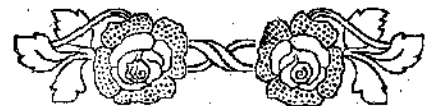
— Ὡ, δυστυχῶς δὲν ἔχομε, ἔκανε στενοχωρημένη ἡ Ντουντού.

— Ἐνοῖα σας, εἶπε ὁ Ντένης. Ἄν θέλετε νὰ δοκιμάσετε κάτι ἐξαιρετικό, θὰ σᾶς ετοίμασω ἕνα « πούς-πούς ». Εἶναι ἕνα καινούργιο πούλ τώρα τελευταία ἔγινε πούλ τῆς μόδας στὸ Παρίσι.

Ὁ Βίκτωρ ἔστριψε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ γελάσῃ δέχως νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ ἄλλοι και ὁ Ντένης ἐξαφανίστηκε στὴν κουζίνα, ἐνῶ ἡ Ντουντού πρόσφερε τυροπητίτσες και ταρτελέττες με φρούτα.

Σὲ λίγο ὁ νέος γύρισε πίσω φέρνοντας μιά καράφα γεμάτη ἀπὸ ἕνα θολὸ κιτρινωπὸ ὑγρὸ σπου καλυμποῦσαν κάτι φλύδες ἀπὸ φρούτα.

[Ἀκολουθεῖ] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝῆ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλοὶ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον ἑνῆμιση. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 ἄλλα ἢ λέξεις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα ὁρ. 7 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναρτίητη.

[ΜΑ' - 667]

Τὸ **Σύμβολον Πίστεως** τῶν ἀξιοθαύρων μελῶν Νίκης-Ἑλλάδος. Ἄρθρον μόνον: Πιστεύω εἰς ἓνα Μπαρλάν, πρῶτον, παντοκράτορα, κάτοχον πάσης σοφίας καὶ ἀληθείας, κριτὴν ἀνάστατον, αὐτὸς ὁ λόγος ἢ ἀλλήθειά ἐστι, τὸ πνεῦμα ὑπέροχον, ἢ καρδιά ἀσύγκριτος.

Σημ. Τὸ σύμβολον συνεχίζεται ὡς ἕως ἄν ὡς εὐκόλως ἀνοουόμενον παραλείπει.

ΤΣΟΓΚΝΙΔΑ

[ΜΑ' - 668]

«Περὶ σκόπιον», πότε θ' ἀποσταίλης βραβεῖα; Ἐκτίραρχε Διαπλαστικῶν ἢ σιωπῇ σου γενεὴ διόφτες, Γράφε νὰ ἐξηγηθῶμε. **Μαγεμένο Δοξῆρι**

[ΜΑ' - 669]

Γδεώδες «Τι ἦτανε!.. Ζάχαρη «Καὶ ἦτανε!..» Νίλς... «τίποτα...»

Μπότσαρης Ββββάνγκερ, Πρόεδρος Ἀντιπρόεδρος «Διαπλαστικῶν»

[ΜΑ' - 670]

Διαπλαστικῶν! Παρακολούθησε τίς συνδιαλέξεις Ζάχα(γ)ης Φιλέ (γ)η μου εἰς τόνον... ρῶ ἔλασον! Ἀκρόαμα ἡδύτατον! **ΒΘΝΙΚΟΝ ΙΔΩΔΕΣ**

[ΜΑ' - 671]

Τὴν τὸ δημοφιλέστατον στήν ἐποχὴ μας ἀπ' τήν... Ζάχαρη; Ἰστορηθῆτε τὴν ἀπὸ δημοφιλῆσιν τοῦ Μπελθεντέρ. **Καφὲς Νίκης Ἑλλάδος**

[ΜΑ' - 672]

ΠΡΟΣΟΧΗ Προσεχῶς κατέρχεται ὁ σὺλλογος «ΔΑΦΝΗ».

[ΜΑ' - 673]

Βοσκαροῦ, Νίλς, Ροζελάντια, Φιλέρημη, κατενθουσιασμένη ἀπὸ γνωριμία σας. Ζάχαρη Ἀντιπρόεδρος Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 674]

Εθεάθη Πρόεδρος Βοσκαροῦ, ψηφίζων παιζῶν βόλους, κινηγητῶ, μὲ Φιλέρημη. Μπαρλό. Τὰ παιδιὰ παίζει. Ζάχαρη Ἀντιπρόεδρος Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 675]

Ελπιδοφόρε, τί κάνει νιού-νιού στὰ κεραμίδια; Ἡ... πολλὰ ἀνάγνωσις καὶ τὰ... γλυκὰ βλαπτῶν!!! **Δοῦξ Ὀμπλιγκαντὸς** Σουλ. Ἀνοιχτόκαρδοι

[ΜΑ' - 676]

Μαγεμένο Δοξῆρι, **Θεομὴ Πατριώτισσα**, Μικρὰ Μυστικὰ Ἐστειλὰ λάβατε; **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ** **Δευκῶν Ἀετῶν**

[ΜΑ' - 677]

Σκυριανόπουλο, διαπλαστικό ἐν ὄψει Κρόφου. (!!!) Τρελλοῦστικε, ζοτειλα περιμένω. **Ἰβανός**

[ΜΑ' - 678]

Τρουπασάκκουλο, εὐχαριστοῦμαι γιὰ τὰ καλά σου λόγια, ποὺ μὰς ἐνεθουσίασαν... **ΔΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ**

[ΜΑ' - 679]

Διαπλαστικό. Προσοχὴ στήν νέα μου βου διαδουση. Γεώργιον Δέκκαν Πίπινου 78, Ἀθήνας (8)

ΠΑΛΑΒΟΥΤΣΙΚΟΣ

[ΜΑ' - 680]

«Πάντοτε πρώτη» ἢ «διαπλαστικῶν» προσλαμβάνομε τὴν Φύλιτα, Κανάρη, Συναχωμένο Ποντικὸ Μιμηθῆτα τοὺς 8λοι. **ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ**

[ΜΑ' - 681]

Διαπλαστικό. Διημέρος Διαγωνισμῶς. Τὸ βρασιότερο μωβιστόρημα τοῦ 4του τόμου. Δεύτερον τὸ καλύτερον κινηματογραφικὸ ἔργον τοῦ 1940. Διεύθυνσις: Ἀνωτέρω.

ΠΑΛΑΒΟΥΤΣΙΚΟΣ-ΚΡΕΜΑΝΤΑΛΑΣ

[ΜΑ' - 682]

Δυντόρα αἰετῶν Ἀποκαλύψεων: «Ω! καταγιγί!» (Ὁμηρος = Δουβίτσας, Χρυσαιτὸς-Γεράσιμος Μιχαλόπουλος, Νεῦλος-Κοροβίνης, Σαλαμινομάχος-Τροχάνης)-Τσοῦτον ἀναφανδὸν καὶ ραγδαίως κατερίφθητε; «Ω! Μικροσκοπικὰ μόρια!! **Δογχοφόροι τῆς Πίνδου**

[ΜΑ' - 683]

Μπουμπύλ «ἐλεγκτικῶν» βραβεῖων ἀκόμη ἀναμένεται. **Θεομὴ Πατριώτισσα** Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 684]

Νέα σύνθεσις Διοικητικῶν Συμβουλῶν ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μάρκος Μπότσαρης, Ἀντιπρόεδρος: Βάγγελο, Γραμματεὺς: Παλαβούτσικος, Ταμίας: Κρεμαντάλας (Κρίτων ἀπαλλάσσεται λόγῳ ἀποστάσεως).

[ΜΑ' - 685]

Νηρέα, παρὰ τὸ «ἄφος»!.. Σκυριανόπουλο, ἔσο ἐπισιχὴ! Νίλς, ἐξηγηταχρονικὴ «Σύμβολον», συμβολὴ σου ἐξαιρετικὴ!.. **Θεοσῶς - Καλότυχος**

[ΜΑ' - 686]

Πῶρ Μπαρμυ!!!... Αἰὶν Ἄριστέων **Κάδαυλος**, ρεπόρτερ **Βάδσας**, Πίστις Πατρὸς **Σηροῖδου**, Ναῦς **Χαροκόπου**, Ἀνώνυμος **Μαυροσῆς**. Οἱ μὴ ἀποκαλυφθέντες ἀναμένεται.

Κεραμοσκεπὴς Ταράτσα

[ΜΑ' - 687]

Συνέχεια ραδιοφώνου. **Χρυσόπτερος** ἄετος=Καθημερινὴ ἐγκυκλοπαίδεια!! Νόστιμα βιβλία καὶ τὰ κατατρώγεις!! **ΕΛΛΗΝ. ΘΡΥΛΟΣ Σουλ. Ἀνοιχτόκαρδοι**

[ΜΑ' - 688]

Νίλς... ἀποπομπὴ παναθλητικῆ!!.. Σκυριανόπουλο, φοξὰ χαρὰ!! **ΝΗΡΕΥΣ** (τῶν... δημοφιλῶν)

[ΜΑ' - 689]

Ψηφίσατε στὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Μπελθεντέρ τοῦ ὑπέροχου ψευδῶνυμο **ΒΘΝΙΚΟΝ ΠΑΛΜΟΣ**.

Θεομὴ Πατριώτισσα Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 690]

Εἰσβάλλοντες μετὰ πατάγου, στὸν διαπλαστικό, κηρύσσομε δικτατορίαν. Ἐξοντώνομε πᾶν μικρέδιον (δρα Παστέρ) καὶ προπατὸς τὰ Αἰλιπούτσια ζωβράκια Ἀθηνῶν. Ἄς μὰς τρέπουν!!! Μόνον οἱ **Θηριόδομοι!!!** **Πρόεδρος** Ξεσκονόπανος, **Γραμματεὺς** Ἀτίθις, **Ταμίας** Ἀμαζόνα, **Μέλη** Ὀνειροκρίτης, Κυκλών. Ἀρχίζοντας προκηρύσσομε διαγωνισμὸν «**Ποῦ τὸ μεγαλύτερον φέμμα!**» Συμμεταχὴ διημέρος, διδραχμῶς. Βραβεῖα, ἕνας δαμασμένος ἔλεφας, βιδωτὸ μολύβι, ἐλεγκτὸ βιβλίον. Δίσις Ξεσκονόπανου.

[ΜΑ' - 691]

Στὸν φίλο **Κοσταντὴν Κανόρη** (Ἰάσωνα) πτυχισθὸ Νομικῆς, μαζὶ μὲ ἐλθέσθω συγκαρτητῆρα, στέλνω ἀδελφικὰς εὐχὰς γιὰ ἓνα φωτεινὸ ἐπιστημονικὸ στάδιο (καθυσταρμένη).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΗΣΗΣ

[ΜΑ' - 692]

Προσοχὴ!.. Ἀγγέλομεν μετὰ λύτης ὅτι ἢ πρὸ τινος ἀνοχύφασα θεωρητῆρια ἔσχε καὶ ἄλλα ὄθματα, ἄτινα παρεσύρθησαν διὰ τοῦ σφοδρωτάτου τυφώσεως. Μεταξὺ τῶν θυμάτων συγκαταλέγονται: Χρυσόπτερος ἄετος=Κωστόπουλος, Ραζαλίνα=Ἀελοῦδα, Κουφιοκεφαλόκηξ=Προσαλέντης, Δουλοῦδι τοῦ βράχου=Προσαλέντης. **ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ**

[ΜΑ' - 693]

Λουδοβίκε, μὲ τὴν ἀποχώρησίν μου ἀπὸ τῆς «Νίκης Ἑλλάδος» ἐκλείπει **Καφὲς** γι' αὐτὸ τὸ ἰδεώδες δὲν ἐξασφαλίζει βαρβέλκον μόνον μὲ **Ζάχαρη!!! Καφὲς**

[ΜΑ' - 694]

Γεῖα σας! Διαπλαστικό... ἐς, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ; Στείλατε: **Δίδα Τασίαν** Βλυζμῶ, **Θεμιστοκλέους 61**, Ἀθήνας. **Ἡλιαχτίδα**, τί γίνεσαι; **ΕΛΛΑΔΑ-ΦΩΣ**

[ΜΑ' - 695]

Τὴν πνευματικὴν παιδείαν ποὺ συγκεντρώνει ἡ **Διαπλαστικὴ** / Κι' ἀπ' τὸ τηλέφωνο ἀκόμη. Συγκαρτητῆρα θεομῶ!! **ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ**

[ΜΑ' - 696]

«Κ. Ι. Π.». Μὴ στοιχηματίζεις γιὰ τὴν γλῆγγαρά θὰ μάθω ποῖα εἶσαι... **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΜΑ' - 697]

Μετὰ μεγάλης λύτης ἀποχωρῶ ἈΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ. Αὐτοχρῶς δὲν ἔχω διαθέσιμος ὄρες. Μπότσαρη, πρόσεχε νὰ μὴν σὲ ἐπιτάξουν γιὰ παραγωγὴ θεομῶντος. **ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ**

[ΜΑ' - 698]

Κόσμος τῆς Διαπλάσης! μὲ τὰ φτερά τῆς νύκτος πετῶ ἀπ' τὴ κανθῆρα Ἀπτικὴ στὸ στολίδι τοῦ νηοῦ τοῦ Πέλοπα τὴν ἄμορφη Καλαμάτα. Διαπλαστικό, σὲς χαίρετῶ ἀπ' τὸ βιγανάκι τοῦ τραίνου ποὺ τῶρα τρέχει ἀνάμεσά ἀπὸ δάση λαγκοκαθῆς! Ζηλεύετε; Διαπλαστικόσε γιὰ σου. **ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ** Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 699]

Γδεώδες ἢ (ΜΑ-307) μαγευτικότερα τῶν τῶν μαγευτικῶν μάγων τοῦ... μαγευτικοῦ (!!) Ἄρπη. **ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ**

[ΜΑ' - 700]

Τμητικὸι Κανονιστικοί! Νεφέλη = Μητοῖαν, Φοινῆς=Σιμάτος. «Νίκη Ἑλλάδος» ἔπου λαλοῦν πολλὰ κοκκόρικα ἀργεὶ νὰ ξημερώσῃ... (ἢ μάλλον δὲν ξημερώνει ποτέ). **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΣΟΡΜΗΣΙΣ**

[ΜΑ' - 701]

Ανοχτικῶς Ὀνειρο, καταρρέει ἀδῶ-ἔως... ὡς τὸ τοῦ Μουσοῦλη. Φοῖδας = Ἀθρόσπουλο, Ριχάρδος = Γεωργιάδης. Ἐπειτα συνέχεια. **ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ**

[ΜΑ' - 702]

Ἡ Νίκη Ἑλλάδος λόγῳ ἀφιλίας τελευταίως ἐθρῖσκειται ἡσυχῶς ὡς καλλίον πνευματικῶν!!! καὶ μοναστηρίων. (Ἡγεμόνος: **ΙΔΩΔΕΣ...**) (!!!). **ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ**

[ΜΑ' - 703]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ παιδιὰ τῆς μικρῆς τάξεως. Στείλατε: Ἀστυναν Τετράδη, Βαρρὲς Ζάκυνθον διὰ: **ΣΕΡ ΧΑΝ**

[ΜΑ' - 704]

Μάρκο Μπότσαρη, Μπελθεντέρ γιὰ τὴν δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια; Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, ἔγραψα, ἔλαθε; **ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΟΣ**